

Mécs Anna

Január

Január 1.

A négyfős (plusz egy kutya) szilveszter hajnalán az iskolaelértségi vizsgálatról beszélgetünk, váratlanul felvilan a kép, ahogy öt és fél évesen, félszegen, de izgatottan besétálok leendő általános iskolám első emeleti termébe, és ügyesen válaszolok a kérdésekre, vizsgahelyzetben mindig jól szerepelek, így augusztusiként én lehetek az örök legfiatalabb az osztályaimban, erre mindig büszke vagyok, gólyatáborban a mentoraim ledöbbennek, hogy ott leszek tizenharc, egy nagy adag kerítészagató pálinkával ajándékoznak meg, örülök, hogy fiatalabban tapasztalok meg mindent, és hogy siethetek a többiek után, de hova siettem már akkor is, hova sietek most is?

Január 2.

Nincs kedvem hajam mosni, azzal áltatom magam, hogy környezettudatos cselekedet húzni, ameddig lehet, a rövid haj lenne a még tudatosabb, ahhoz kevesebb víz kell, milyen lenne ha most hirtelen letolnám a hajam, mint Britney Spears, apa nagybátyja, Mécs László, úgy próbálta meg rávenni magát hogy megírja az emlékiratait, hogy túsire nyírta a haját, pár hétig a hiúsága valóban a szobába zárta, több száz oldalt írt, de a gyerekkor nem jutott túl, én se mutatkoznék hónapokig, másodikban anya filmes fodrász barátnője, aki egyébként olyan volt, mintha a nagynénénk lenne, divatos frizurát akart vágni nekem, ezért hátul felnírta, elől hosszúra hagyta, egész este sírtam, sose voltam a hajlammal kísérletező típus, apának be kellett kísérnie az iskolába, és az osztályt arra kérnie, ne csúfoljanak, nem tudom a haj vagy a kérés volt-e a kellemetlenebb.

Január 3.

Patkánygödör, így hívjuk a kertünk és a földút közötti csatornát, ahonnan ma három kukás zsáknyi szemetet szedek össze, nem terveztem, gumicsizmában, pizzamára húzott kabátban, a földet pusztá kézzel kaparva mindig újabb műanyag réteget találok, kifeszve a föld és a gyökérzet fogságából, a növények ragaszkodnak a foszlott zacskókhoz, amikor azt hiszem, a felület tiszta, tovább ások, és ami földnek tűnik, újabb szemetet rejt, az üvegcserepek apró vágásokat ejtenek a kezemen.

Január 4.

Akkor én is megmutatom, hogy nézek ki, mondom, és lehúszom az arcom felét eltakaró maszkot, váratlanul zavarba hoz ez az aktus, mintha a pólómat rántanám fel, és villantanék, egészen hozzászoktam, hogy elrejtőzhetek.

Január 5.

Krakkói ösztöndíjat nyerek, májustól június közepéig egy gyönyörű park gyönyörű alkotóházában írok, ha és amennyiben, az esetben, ha, a koronavírus, az oltás, a harmadik hullám, május még sok hónap, január, február, március, április mondom, tavasz, a parkban a fák, ad-digra biztosan, amennyiben, ha a vakcinaszállítmány, az oltási terv, 18-59, nem veszélyeztetett, nyájimmunitás, akár az orrossal is, ha kell, de nem kell, talán.

Január 6.

Sokat sírok, de amikor épp újra rákezdenék, rájövök: igazából élvezem, örülök, hogy van apropója a sírásnak, hogy sajnálhatom magam, hogy végre magamra is olyan mély együttérzéssel gondolhatok, ahogy annyiakra gondoltam, mert az elmúlt év nem volt más, mint mások, a világ folyamatos sajnálata, miközben szépen csendben, látványos tragédiák nélkül is fájdalmasan nehéz élni, amikor az év szépen lassan vékonyra rágcsálja az idegeimet.

Január 7.

Videóhívás közben jelzik, hogy zúgás jön tőlem, én nem hallom, biztos a gépem ventilátora az, eddig nem csinálta, talán most lett elég neki a márciustól tartó folyamatos közvetítés köztem és a világ között, talán én is mostanra fáradtam el, és lehet, én is kívülről jól hallhatóan zúgok, miközben én végtelen csendet hallok magam körül.

Január 8.

Pár hónapja zabkását reggelizem, összefőzöm reggelente, hogy szépen kibélelje hártójával a gyomrom, általános iskolásként is minden reggel ezt ettem, anya főzött zabpelyhet és kukoricadarát, én zabpelyhes voltam mindig is, nem is értettem a kukoricadarát választó testvéreimet, de anya tejjel csinálta, cukorral, lekvárt kentünk rá, vagy kakaóporral szórtuk meg, ma így nem enném, én vízzel főzöm, cukor nélkül, gyümölcsökkel és magvakkal, de mégis zabpehely, az összekötő erő ugyanaz, bárcsak mindent így, saját szájam íze szerint tudnék átörökíteni.

Január 9.

Budapestiként budapesti apartmanokat nézünk, milyen lehet turistának lenni ebben a városban, Irgalmasok Veli Bej Fürdője 500 méter, Lukács Gyógyfürdő és Uszoda 700 m, 399 program található a környéken, milyen lehet nem Covid idején turistának lenni ebben a városban, nem gondolni a sok nyomorra, csak sétálni a Dunaparton és gyönyörködni meleg fürdőtől ellazult testtel a hatalmas parlamentben, és a váratlanul a város közepébe magasodó Gellért-hegyben.

Január 10.

Ma végre látom a szüleim szomszédját, a férfit, aki színes ruhákkal aggatja tele a kertjét, és naponta többször zengi be a környéket baritonjával, körbe-körbe sétál, a Bibliából idéz, verseket szaval, összeesküvéseket lep-lez le dörgedelmesen, zeng, mintha az utolsó kinyilatkoztatást mondaná el, több környékbeli ház eladhatatlanná vált miatta, állítólag korábban halott patkányt is átdobott hozzánk, de ebben nem vagyok biztos, eddig sose lestem meg, csak most, hogy a kertbe szorulunk

anyáékat meglátogatva, szürke, feliratos pulóverben van, hosszúkás, barázdált arc, de tulajdonképpen semmi különös.

Január 11.

Neheztelek azokra, akik a vízkeresztet követő első napokon megszabadulnak fenyőfájuktól, akik a startpisztoly dörrenésére várva megbújnak az ünnepi fények derengésében, és önelégülten tépik le a díszeket, rángatják le az égősort, hajítják ki a fát, és rögtön, tapsra visszatérnek a mindennapokba, ezekben a hetekben szomorúan sétálok el a fahullák szegélyezte utcákon, az élet-erős karácsonyfák mellett, én nem tudok ilyen gyorsan, ilyen kegyetlenül megszabadulni a fától, szüleim se tudtak, bár régen már-már szégyellnivalóan sokáig őrizgettük a fát, amikor már húsvét hete közeledett, már nem volt tovább mire várni, a megsárgult fa gyenge ágairól óvatosan lekasztgattuk a díszeket, és lopva körülnéztünk a kapuban, mielőtt kivittük a csontvázzá vált fácskát, hogy miután megszületett és meghalt, feltámadhasson.

Január 12.

Szerencsére nem esett a napokban, így a szippantós le tud ereszkedni a földúton, piszkos fehér tömlőjét az aknához vezetik, kiszippantanak 4,2 köbméter szennyvizet, de ötöt fognak elszámolni, nem fogunk reklamálni, hanem örülünk, hogy tavaszig nem kell már hívni, megbízhatóan tartjuk a 90 liter/nap fogyasztást, függetlenül az euró árfolyamától, az időjárástól, attól, hogy mennyit sírunk, mennyit szeretkezünk, mennyit eszünk vagy mennyit veszekszünk, 90 litert eresztünk le a lefolyón.

Január 13.

Szereznem kell egy felhatalmazást egy kutatóhelytől, hogy hozzáférjek apa 1957-59-es peranyagaihoz, ha apa adna felhatalmazást, akkor a töredékét láthatnám, kutatóként sokkal több minden feltáru előttem, mint lányként, talán kíméletes akar lenni a rendszer, vagy csak tisztázni a szerepeket: most nem a lánya vagy, hanem egy kutató.

Január 14.

Éjszaka hó lepi be a tájat, és én gyermeki izgalommal ébredezem, hosszú idő után először utazok villamossal, olyan, mint egy normális nap: hóesés télen, irodába be, rendesen felöltözve, de valami mégse stimmel, mindenki csak billeg ebben a valóságban, nézem a villamos ablakából a megállóban várakozókat, mi mind elengedtük az életet, mind kivonultunk belőle, de az mégis ment tovább, és most úgy térünk vissza, hogy meg vagyunk sértve, hogy nélkülünk is, hogy észre se véve, és a többiek is nélkülünk és mi is a többiek nélkül.

Január 15.

A kaputól földút visz a város felé, este indulok el a piszkosfehér Sparkkal a háztól magabiztosan, pár méter után érzem, csúszkálók az autóval, megijedek, megállok, próbálók elindulni, kipörög a kerék, hetes fordulatszám, égett gumi szaga, egyesben, kettesben próbálom, a kocsí nem mozdul, alattam egy tonnás jármű, a jármű alatt jég, nem rajtam múlik, nincs kontrollom, sötét erdőben egyedül vagyok, kit hívjak, ki mentsen meg, aztán hátra gurulok kicsit, és a jeget óvatosan kikerülve lassan felevickélek.

Január 16.

Egész nap online képzés, csupa gondolati élmény, hogyan írjak erről a sok virtualitásról, amikor nem tudom a fizikai teret köztem és a másik között leírni, amikor az egész olyan sík, és annyira az én fejemben van.

Január 17.

Mansfeld Péter arcán egy koszos maszk, soha többé DK felirat, zavar, meztelen fiú, alig volt 18, amikor kivégezték, az a maszk meg elfedi a száját, a szemét, piszkos a maszk, egyszer használatos, odalépek, dupla kesztyű rajtam a hideg miatt, leszedem, remélem, nem Covidos, kidobom a kukába.

Január 18.

Apa egy trikolórszalaggal átkötött bonbonosdobozban átnyújtja a börtönben kapott és a börtönből írt leveleit, 59-209-es számú rab, egy összetört szívű édesanya, egy meggyötört mennyasszony, egy gyászoló hűg, egy kis dobozban hat év, benne egy elküldetlen, újrafogalmazott levél, ami nem ment át a cenzúrán – egy olyan bekezdés miatt, ahol arról ír apa, hogy mégsem jó mindig önzetlennek lenni, az önzetlenek több bajt okoznak és a máglyán végzik.

Január 19.

Hiperinzulinéria: az inzulinrezisztencia előszobája, ami a cukorbetegség előszobája, ott tetszik állni két lábbal az előszoba előszobájában, de a második ajtón akár már láb nélkül léphet be, figyelmeztet kedvesen az orvos.

Január 20.

A bezártságban az a nehéz, hogy a falakról közlelről pattannak vissza a gondolatok.

Január 21.

Egy nyolchónapos kisbaba csatlakozik a videóhíváshoz, nyolchónapos, maszkban vagy képernyőn látott csak embereket.

Január 22.

Elrendezem időrendben apa börtönleveleit, könyvrecenziókat is írt a börtönben, és a leendő fiának üzen a papír maradék szabad felületein.

Január 23.

Nézegetem a férjem fényképeit, mindegyiken ugyanabban a szobában vagyok, csak egyiken a széken, másikon a kanapé egyik végében, másik végében, ülök, fekszem, olvasok, gépezem, eszem, iszom, ugyanabban a szobában, csak más melegítőben, mintha egy hosszú nap lenne az év.

Január 24.

Nyaktorna alatt meghúzó a nyakamat.

Január 25.

Soroksáron a jogtudományi intézet portáján átveszem a kutatói meghatalmazásomat, ezzel tudok majd betekinteni apa 1957-59-es irataiba, én most már láthatom, de mit mutathatok meg belőle?

Január 26.

Visszaolvasok pár interjút apával a bőrötnévekről, sok órát beszélgettünk tavasszal, nyáron és ősszel Skype-on, korábban ha ennyit mesélt, valahogy kikapcsoltam, lezártam, mint lánya untam, de mint író mindent tudni akarok.

Január 27.

A szerkesztőmnek küldök szövegpróbálkozásokat, hogy beszéljen apa, hogy beszéljen nagymama a könyvben, azt írja, apával nehezebben birkózom, talán igen, mintha túl közel lenne, mintha túlzottan nagy tétje lenne, nagymamát alig ismertem, paradox módon őt könnyebb megkonstruálnom.

Január 28.

Hogy van az, hogy sose van vége, hogy gyűjtöm a pontokat, egyiket a másik után, még meg se szereztem, de már a következőért nyúlok, közben folyamatosan termelődik, termelődik minden, mintha a fákon percenként nőne a gyümölcs, leszakítok egyet, és a helyén kető nő, sose tudom leszüretelni.

Január 29.

Mi lenne, ha nem országokra, hanem személyekre lenne kibocsátási kvóta, mindenki egy adott egységnyi károsanyagot eregethetne a levegőbe havonta, otthon ülve pénzt kereshetnék azzal, hogy a kvótáinkat áruba bocsájtjuk.

Január 30.

Pakolászunk, költözködünk megint, többedszer az elmúlt évben, mozgásban van minden, nincs viszonyítási alap, a tárgyak is olyan elhagyhatóvá válnak, tulajdonképpen mindenről le tudunk mondani.

Január 31.

Átszüremlenek a hangok, ahogy férjem a testvéreimmel és barátaikkal Star Craft bajnokságot játszanak, férjem hevülten kiáltozik, teljes átéléssel, mintha semmi fontos nem történhetne azon a pályán kívül, ahol a zergek és a titánok összecsapnak, kicsit talán irigy is vagyok, mikor csináltam ennyire csak úgy, minden további ambíció vagy remény nélkül bármit is, ők is csak a Star Craftozásért Star Craftoznak, nincs vele más céljuk, talán ezek az egymondatok, tulajdonképpen mindegy is, hogy valaki eddig eljut-e, végiggörög-e a januáromon vagy nem, nem vezetnek ezek a mondatok sehová.

